

[Hølgger Hansen.]

skaderne, inden de bliver for store. Lovforslaget skulle give en mulighed for en sådan oversigt over systemet og for en sådan forståelse hos den enkelte borger, at noget af det, som måske i dag fortæbes i det splittede system, kan indvindes.

Ser vi på dette forslag fra kommunens synspunkt eller fra kommunalbestyrelsens, hvis socialudvalg bliver den ansvarlige for området, så er der ingen tvivl om, at dette pålægger socialudvalget og socialforvaltningen nogle opgaver, der kræver mere end de opgaver, man hidtil har haft — og dog. Nu vil det være sådan, at kommunen, og det vil sige i første omgang socialforvaltningen, skal have pligt til at gå ind i alle sager. Man vil på en helt anden måde end hidtil have mulighed for at se den enkeltes sociale situation i dens sammenhæng. At det vil stille store krav til det personale, der skal betjene os i de sociale forvaltninger, er der ingen tvivl om. Til gengæld vil disse mennesker have mulighed for på en helt anden måde end tidligere at søge hjælp til at løse de problemer, der er opstået for de mennesker, der søger dem, idet de på en helt anden måde direkte vil komme i kontakt med folk, som er eksperter på de forskellige områder. Jeg tænker her først og fremmest på socialcentre, som vi har lovgivet for i den sociale styrelseslov, og som må sættes i kraft og må være i gang, inden denne lov træder i kraft.

Der vil være stor forskel fra kommune til kommune på, hvordan man kan løse de problemer, man vil blive stillet over for på dette område. Medens store kommuner med et udbygget socialt serviceapparat med eksperter på de forskellige områder vil kunne klare mange, ja, måske de allerfleste problemer selv, så vil mange mindre kommuner have behov for og være nødt til i meget høj grad at trække på amtets socialcenter.

Nu kunne man tænke sig, at den lille kommune med den måske i forhold til den store kommune svage forvaltning med de få eksperter osv. dermed ville være henvist til at tilbyde en ringere service for borgerne end den service, borgeren får i den store kommune. Jeg er ikke sikker på, at dette er en rigtig opfattelse. Jeg tror måske snarere tværtimod. Den lille kommune med den lille sociale forvaltning, med den forholdsvis lille

befolkning at betjene, vil på mange måder have det fortrin fremfor socialforvaltningen i den store kommune, at den vil kende problemerne på en mere personlig måde. Den vil kende mange af de mennesker, der har problemerne. Man vil i en sådan lille eller mindre kommune på en anden måde end i den store kommune være nær problemerne. Det kan meget vel være, at service og hjælp i denne lille eller mindre kommune fuldt vil kunne være på højde med hjælpen i den store, selv om man ikke inden for husets vægge har de eksperter, som den store kommune måske har bag den næste dør.

Det er vel på grund af denne store forskel i kommunistørrelser og altså også i muligheden for at have folk klar, når situationen kræver det, at vi har opbygget systemet med socialcentre i amterne. Et af de vanskelige spørgsmål under behandlingen af dette lovforslag vil jo blive, hvordan forholdet til socialcentre fra de forskellige kommunetyper skal være. Vi må regne med, at vi ikke den dag, loven om social bistand træder i kraft, har rådighed over et stort og nyt personale til at sætte ind på sagsbehandlingen. Vi gør klogt i at huske, at den dag, denne lovgivning føres ud i livet, vil vi i praksis have nogenlunde de samme mennesker til at udføre opgaverne, som dagen før loven trådte i kraft. Vi vil have nogenlunde de samme bygninger, nogenlunde de samme fysiske muligheder for at sætte ind.

Jeg har gerne ville gøre disse sidste bemærkninger i anledning af den debat, der har stået om, hvorvidt vi ville tage socialreformen på gulvet, før den overhovedet blev gennemført. Jeg tror, vi gør klogt i at understrege, at også på dette område er ressourcerne begrænsede, og vi nødes til at handle under hensyn til de bestående muligheder og ikke bilde hinanden ind, at ressourcerne er ubegrænsede. Vi nødes til at handle efter denne tankegang. Jeg tror ikke, det ville være fornuftigt, om vi tilrettelagde en socialreform, som ville betyde en meget hastig og meget voldsom stigning i de sociale medarbejderes tal. Dette kan ikke lade sig gøre, hvis vi skal handle fornuftigt. Vi skal ikke opfordre kommunerne til den dag, bistandsloven sættes i kraft, at søge antaget en hel masse mennesker, som måske ikke har den rigtige uddannelse, de rigtige forudsætninger. Vi nødsages til at lade dette rig-